

FEITEN

In 1991 is een document weggesloten in de kluis van de directeur van de CIA. Het document bevindt zich daar nog steeds. De cryptische tekst refereert onder andere aan een oeroude toegangspoort en een onbekende ondergrondse locatie. In het document staat ook de zin: *'Het ligt daar ergens begraven.'*

Alle organisaties in dit boek bestaan werkelijk, inclusief de vrijmet-selaars, het Invisible College, het Office of Security, het SMSC en het Institute of Noetic Sciences.

Alle rituelen, wetenschap, kunstwerken en monumenten in dit boek bestaan echt.

PROLOG

House of the Temple

20.33 uur

Hoe te sterven, dat is het geheim.

Sinds het begin der tijden was het geheim altijd geweest hoe te sterven.

De vierendertigjarige kandidaat keek neer op de mensenschedel in zijn handen. De schedel was hol als een kom en gevuld met bloedrode wijn.

Drink op, spoorde hij zichzelf aan. Je hebt niets te vrezen.

Hij was deze tocht volgens de traditie begonnen in de rituele kledij van een middeleeuwse ketter die naar de galg werd geleid: in een wijd hemd dat openhing en zijn bleke borst onthulde, met zijn linkerbroekspijp opgerold tot aan de knie en zijn rechtermouw tot aan zijn elleboog. Rond zijn nek hing een zware strop. Maar vanavond was hij net als de broeders die getuige waren, gekleed als meester.

De broeders om hem heen waren allemaal voorzien van de volledige regalia: lamsleren schootsvellen, borstlinten en witte handschoenen. Rond hun hals hingen ceremoniële juwelen die in het zwakke licht glinsterden als spookachtige ogen. Velen van deze mannen hadden een machtige positie in de buitenwereld, maar de kandidaat wist dat hun wereldlijke rang binnen deze muren niets betekende. Hier waren alle mannen gelijk, gezworen broeders met een mystieke onderlinge band.

Terwijl hij naar het indrukwekkende gezelschap keek, bedacht de kandidaat dat in de buitenwereld niemand ooit zou geloven dat deze mannen op één plek samen zouden komen... laat staan op deze plek. De ruimte zag eruit als een heiligdom uit de oudheid.

Maar de waarheid was nog vreemder.

Ik bevind me niet ver van het Witte Huis.

Het enorme bouwwerk op 1733 Sixteenth Street NW in Washington D.C. was een replica van een voorchristelijke tempel, de graf-tombe van koning Maussollos, het eerste mausoleum – een plek waar iemand na zijn dood naartoe werd gebracht. Bij de hoofd-in-

gang bewaakten twee sfinxen van zeventien ton de bronzen deuren. In het gebouw bevond zich een ingewikkeld doolhof van ritualistische kamertjes, zalen, verzegelde vertrekken, bibliotheken en zelfs een holle muur waarin zich de overblijfselen bevonden van twee mensen. De kandidaat had gehoord dat elke kamer in dit gebouw een geheim bevatte, maar hij wist dat geen van de kamers diepere geheimen herbergde dan de enorme zaal waarin hij op dit moment knielde met een schedel in zijn handen.

De tempelzaal.

De ruimte vormde een volmaakt vierkant en was enorm. Het plafond torende een ongelooflijke dertig meter boven hem uit, gesteund door monolithische zuilen van groen graniet. Langs de muren waren oplopende rijen stoelen van donker Russisch walnoten hout met een met de hand bewerkte varkensleren zitting geplaatst. De westelijke muur werd gedomineerd door een tien meter hoge troon, met daartegenover een verborgen pijporgel. De wanden waren een caleidoscoop van oeroude symbolen: Egyptisch, Hebreeuws, astronomisch, alchemistisch en nog onbekende tekens.

Vanavond werd de tempelkamer verlicht door een reeks heel precies geplaatste kaarsen. De vage gloed werd slechts ondersteund door een bleke straal maanlicht die door de grote oculus in de koepel naar binnen viel en het opvallendste kenmerk van de zaal verlichtte: een enorm altaar, gehouwen uit een enkel blok gepolijst zwart marmer uit België, dat zich precies in het midden van de vierkante zaal bevond.

Hoe te sterven, dat is het geheim, hield de kandidaat zichzelf nogmaals voor.

‘Het is tijd,’ fluisterde een stem.

De kandidaat liet zijn blik omhooggaan langs de eerbiedwaardige, in het wit geklede gestalte voor hem. *De Zeer Achtbare Meester*. De man van achter in de vijftig was een Amerikaans icoon, zeer geliefd, sterk en ongelooflijk rijk. Zijn eens zo donkere haar begon zilver te kleuren en zijn beroemde gezicht getuigde van een leven vol macht en een krachtig intellect.

‘Leg de eed af,’ zei de Achtbare Meester met een stem die zacht was als vallende sneeuw. ‘Beëindig je reis.’

De reis van de kandidaat was begonnen bij de eerste graad, zoals al deze reizen. Op die avond, in een gelijksoortig ritueel, had de Achtbare Meester hem een fluwelen blinddoek voorgebonden, een ceremoniële dolk tegen zijn blote borst gedrukt en gezegd: ‘Belooft u ernstig en op uw eer, niet beïnvloed door geldelijke of andere on-

waardige motieven, dat u zich vrijelijk en vrijwillig aanbiedt als kandidaat voor de mysteriën en privileges van deze broederschap?’

‘Dat beloof ik,’ had de kandidaat gelogen.

‘Laat dit dan een prikkel zijn voor uw geweten,’ had de meester hem gewaarschuwd, ‘en een onmiddellijke dood, mocht u ooit de geheimen verraden die u worden meegedeeld.’

Op dat moment had de kandidaat geen angst gevoeld. *Ze zullen nooit weten wat ik hier echt kom doen.*

Maar vanavond hing er een onheilspellende en plechtige sfeer in de tempelzaal en hij dacht terug aan alle sinistere waarschuwingen die hij op zijn reis had gekregen en aan de bedreigingen met verschrikkelijke gevolgen als hij ooit de oude geheimen die hij zou leren aan anderen zou doorgeven: *de keel van oor tot oor opengesneden... de tong bij de wortels uitgerukt... de ingewanden verwijderd en verbrand... en verstrooid in de vier hemelse windstreken... het hart uitgerukt en aan de beesten van het veld gegeven...*

‘Broeder,’ zei de meester met de grijze ogen, en hij legde zijn linkerhand op de schouder van de kandidaat. ‘Leg de laatste eed af.’

De kandidaat zette zijn gespierde lichaam schrap voor deze laatste stap van zijn reis en richtte zijn aandacht weer op de schedel in zijn handen. De dieprode wijn zag bijna zwart in het zwakke kaarslicht. Het was doodstil geworden in de zaal en hij voelde hoe alle getuigen naar hem keken en wachtten tot hij zijn laatste eed zou afleggen en zou toetreden tot hun elitaire gelederen.

Vanavond vindt binnen deze muren iets plaats wat nooit eerder in de geschiedenis van deze broederschap is voorgevallen, dacht hij. *In al die eeuwen niet.*

Hij wist dat dit de vonk zou zijn, dat hij hiermee onmetelijke macht zou verwerven. Hij haalde met nieuwe energie adem en sprak dezelfde woorden uit die talloze mannen in landen over de hele wereld hadden uitgesproken.

‘Moge de wijn die ik nu drink een dodelijk vergif voor mij worden... als ik ooit willens en wetens mijn eed zal schenden.’

Zijn woorden weergalmden in de holle ruimte.

Toen werd het helemaal stil.

De kandidaat pakte de schedel steviger vast, hief hem naar zijn mond en voelde hoe zijn lippen het droge bot raakten. Hij sloot zijn ogen, hield de schedel schuin en dronk de wijn met grote, diepe slokken op. Toen de laatste druppel verdwenen was, liet hij de schedel zakken.

Even dacht hij dat zijn longen verstrakten en zijn hart begon wild

te bonzen. *Mijn god, ze weten het!* Toen was het gevoel weer weg, net zo snel als het was komen opzetten.

Er stroomde een aangename warmte door zijn lichaam. De kandidaat ademde uit en glimlachte in zichzelf toen hij opkeek naar de nietsvermoedende man met de grijze ogen, die zo dwaas was geweest hem toe te laten tot de geheimste rangen van deze broederschap.

Nog even en je bent alles kwijt waar je van houdt.

I

De Otis-lift klom stampvol toeristen tegen de Eiffeltoren op. In de volle cabine keek een strenge zakenman in een kreukloos pak neer op de jongen die naast hem stond. 'Je ziet bleek, jongen. Je had beneden moeten blijven.'

'Het gaat wel,' antwoordde de jongen, die zijn angst onder controle probeerde te houden. 'Ik stap op de volgende verdieping uit.' *Ik krijg geen lucht.*

De man boog zich dichterbij hem toe. 'Ik dacht dat je daar nu wel overheen zou zijn.' Hij ging vol genegenheid met zijn hand over de wang van het kind.

De jongen wilde zijn vader niet teleurstellen, maar hij kon hem amper verstaan vanwege het gesuis in zijn oren. *Ik krijg geen lucht. Ik moet eruit!*

De liftbediende zei iets geruststellends over de stevige constructie en het solide staal van de lift. Ver onder hen strekten de straten van Parijs zich in alle richtingen uit.

We zijn er bijna, hield de jongen zichzelf voor, en hij legde zijn hoofd in zijn nek om het platform te kunnen zien. *Hou vol.*

Toen de lift zich onder een scherpe hoek naar het bovenste uitzichtplatform bewoog werd de liftschacht smaller en vormden de massieve pijlers een smalle, verticale tunnel.

'Pap, ik geloof niet...'

Plotseling klonk er een korte knal boven hen. De cabine schokte en zwaaide opzij. Geknapte kabels sloegen als slangen om de cabine heen. De jongen stak zijn armen uit naar zijn vader. 'Pap!'

Eén angstaanjagend moment keken ze elkaar in de ogen.

Toen viel de bodem uit de lift.

Robert Langdon schoot overeind in zijn zachte leren stoel en kwam met een schok bij uit zijn halfbewuste dagdroom. Hij zat helemaal alleen in de enorme cabine van een Falcon 2000EX-zakenjet die zich hotsend een weg zocht door de turbulentie. Op de achtergrond klonk het gelijkmatige gezoem van de twee Pratt & Whitney-motoren.

'Meneer Langdon?' kraakte de intercom boven zijn hoofd. 'We naderen het vliegveld.'

Langdon ging rechtop zitten en schoof zijn aantekeningen weer in de leren schoudertas. Hij had midden in de symboliek van de vrijmetselarij gezeten toen zijn gedachten waren afgedwaald. De droom over zijn overleden vader, nam Langdon aan, zou wel zijn ontstaan door de onverwachte uitnodiging die hij vanmorgen had ontvangen van zijn oude mentor, Peter Solomon.

De andere man die ik nooit zou willen teleurstellen.

De achtenvijftigjarige filantroop, geschiedkundige en wetenschapper had Langdon bijna dertig jaar eerder onder zijn hoede genomen en had in veel opzichten de leegte gevuld die was ontstaan door de dood van Langdons vader. Ondanks de invloedrijke familie en de enorme rijkdom van de man had Langdon nederigheid en warmte gezien in Solomons zachte grijze ogen.

Buiten was de zon ondergegaan, maar Langdon kon toch nog het slanke silhouet onderscheiden van de grootste obelisk ter wereld, die zich aan de horizon verhief als de spits van een oude gnomon. De 170 meter hoge marmeren obelisk markeerde het hart van de natie. De nauwkeurige geometrie van straten en monumenten lag als een waaier om de spits heen.

Zelfs vanuit de lucht straalde Washington D.C. een bijna mystieke macht uit.

Langdon hield van de stad en toen de jet landde, nam zijn opwinding over de komende gebeurtenissen toe. De jet taxiede naar een privéhangar ergens op het uitgestrekte Dulles International Airport en kwam tot stilstand.

Langdon zocht zijn spullen bij elkaar, bedankte de piloten en stapte vanuit het luxueuze interieur van het vliegtuig op de vouwtrap. De koude januarilucht voelde bevrijdend aan.

Haal adem, Robert, dacht hij, genietend van de open ruimte.

Er kroop een deken van witte mist over de landingsbaan en Langdon had het gevoel dat hij in een moeras stapte toen hij afdaalde naar het nevelige asfalt.

‘Hallo! Hallo!’ riep een zangerige Britse stem ergens verderop. ‘Professor Langdon?’

Langdon keek op en zag een vrouw van middelbare leeftijd met een naambordje en een klembord, die zich naar hem toe haastte en intussen opgewekt wuifde. Onder haar stijlvolle wollen muts kwam krullerig blond haar uit.

‘Welkom in Washington, meneer!’

Langdon glimlachte. ‘Dank u.’

‘Ik ben Pam van de passagiersbegeleiding.’ De stem van de vrouw

was zo opgetogen dat het bijna verontrustend werd. 'Als u met mij mee wilt komen, meneer. Uw auto staat al klaar.'

Langdon volgde haar naar de Signature-hal, die was omringd door glinsterende privéjets. *Een taxistandplaats voor de jetset.*

'Ik wil u niet in verlegenheid brengen, professor,' zei de vrouw enigszins schaapachtig. 'Maar u bent toch de Robert Langdon die boeken schrijft over symbolen en religie, hè?'

Langdon aarzelde even en knikte toen.

'Dat dacht ik al!' zei ze stralend. 'Mijn leesgroep heeft uw boek over het heilig vrouwelijke en de Kerk behandeld! Wat een prachtig schandaal heeft dat veroorzaakt! U houdt er wel van om de knuppel in het hoenderhok te gooien!'

Langdon lachte. 'Dat was niet echt de bedoeling.'

De vrouw leek te voelen dat Langdon niet in de stemming was om over zijn werk te praten. 'Neem me niet kwalijk. Ik blijf maar doorratelen. U zult het ongetwijfeld onderhand zat zijn om overal herkend te worden... maar het is uw eigen schuld.' Ze maakte een speels gebaar naar zijn kleren. 'Uw uniform heeft u verraden.'

Mijn uniform? Langdon keek naar zijn kleren. Hij droeg de gebruikelijke zwarte coltrui, een jasje van Harris-tweed, een kakibroek en leren instappers, zijn standaardkledij voor de collegezaal, het lezingencircuit, foto's voor boekomslagen en sociale gelegenheden.

De vrouw lachte. 'Die coltruien zijn zo ouderwets. U zou er veel netter uitzien met een das om!'

Vergeet het maar, dacht Langdon. *Zo'n strop om mijn nek.*

Toen Langdon op de Phillips Exeter Academy zat, had hij zes dagen per week verplicht een stropdas moeten dragen, en ondanks de romantische beweringen van de hoofdmeester dat de stropdas oorspronkelijk afstamde van de zijden *fascalia* die de Romeinse senaatsleden droegen, wist Langdon dat het ouderwetse woord voor stropdas, 'kravat', etymologisch verwees naar een meedogenloze bende Kroatische huurlingen die halsdoeken omknoopten voordat ze ten strijde stormden. Tot op de dag van vandaag werd deze oude uitdossing gebruikt door moderne kantoorstrijders, die hun vijanden hoopten te intimideren in de dagelijkse vergaderslag.

'Bedankt voor de goede raad,' zei Langdon grinnikend. 'Ik zal erover denken een stropdas te gaan dragen.'

Gelukkig stapte op dat moment een zakelijk ogende man in een donker pak uit een slanke Lincoln Town Car die bij de hal stond. De man stak zijn vinger op en zei: 'Meneer Langdon? Ik ben Char-

les van Beltway Limousine.' Hij deed het achterportier open. 'Goedenavond, meneer. Welkom in Washington.'

Langdon gaf Pam een fooi voor haar gastvrijheid en stapte in de luxueuze Town Car. De chauffeur liet hem zien waar de schakelaar voor de temperatuurregeling, de flesjes water en het mandje met warme muffins zich bevonden. Een paar seconden later reed Langdon met grote snelheid over een privétoegangsweg. *Dus zo leeft het rijkere deel van de mensheid.*

Terwijl de chauffeur over Windsock Drive reed, keek hij op zijn passagierslijst en pleegde hij een kort telefoontje. 'U spreekt met Beltway Limousine,' zei hij met professionele efficiëntie. 'Mij is gevraagd te bevestigen dat mijn passagier geland is.' Hij zweeg even. 'Jawel, meneer. Uw gast, meneer Langdon, is gearriveerd en ik zorg ervoor dat hij om zeven uur bij het Capitool is. Graag gedaan, meneer.' Hij hing weer op.

Langdon moest lachen. *Er wordt niets aan het toeval overgelaten.* Peter Solomons aandacht voor detail was een van zijn sterke punten en stelde hem in staat zijn aanzienlijke macht met schijnbaar gemak te hanteren. *Een paar miljard dollar op de bank doet ook wonderen.*

Langdon maakte het zich gemakkelijk op de comfortabele achterbank en deed zijn ogen dicht. Het lawaai van het vliegveld verwaagde. Het Capitool was een halfuur rijden en hij maakte gebruik van deze korte rust om zijn gedachten op een rijtje te zetten. Alles was vandaag zo snel gegaan dat Langdon nu pas serieus kon nadenken over de ongelooflijke avond die voor hem lag.

Mijn geheime aankomst, dacht Langdon, geamuseerd bij het vooruitzicht.

Zestien kilometer van het Capitool trof een eenzame figuur voorbereidselen op de komst van Robert Langdon.

2

De man die zichzelf Mal'akh noemde, drukte de punt van de naald tegen zijn kaalgeschoren hoofd en zuchtte van genot toen het scherpe instrument in zijn vlees binnendrong en zich weer terugtrok. Het zachte gezoem van het elektrische apparaat werkte verslavend, net

als de prik van de naald die diep in zijn opperhuid gleed en zijn lading verf afgaf.

Ik ben een meesterwerk.

Schoonheid was nooit het doel van een tatoeage. Het doel was *verandering*. Van de Nubische priesters van 2000 v.Chr. en de acolieten van de Cybele-cultus in het oude Rome tot de moderne Mori heeft de mens zichzelf getatoeëerd als een manier om zijn lichaam gedeeltelijk te offeren, heeft hij de pijn van de verfraaiing doorstaan en is hij als een ander mens tevoorschijn gekomen.

Ondanks de onheilspellende vermaning in Leviticus 19:28, die de mens verbiedt tekens aan te brengen op zijn lichaam, zijn tatoeages een overgangsrite geworden die ondergaan wordt door miljoenen moderne mensen, van keurig verzorgde tieners tot verstokte drugsverslaafden en huisvrouwen.

Het aanbrengen van een tatoeage was een transformerende uiting van macht, een verklaring aan de wereld: *ik ben baas over mijn eigen lichaam*. Het verrukkelijke machtsgevoel van een lichamelijke verandering had miljoenen mensen verslaafd gemaakt aan manieren om zichzelf te verfraaien: plastische chirurgie, piercings, bodybuilding en anabole steroïden... zelfs boulimie en geslachtsverandering. *De menselijke geest wil meester zijn over zijn vleselijke omhulsel.*

Mal'akhs staande klok sloeg eenmaal en hij keek op. Halfzeven. Hij legde zijn spullen neer, sloeg de zijden mantel uit Kiryū om zijn naakte, een meter negentig lange lichaam en beende de gang door. In zijn enorme huis hingen de zware geur van de pigmenten en de rook van de kaarsen van bijenwas die hij gebruikte om zijn naalden te steriliseren. De lange jongeman liep door een gang met kostbare Italiaanse antiques: een ets van Piranesi, een Savonarola-zetel, een zilveren olielamp van Bugarini.

Hij wierp in het voorbijgaan een blik uit het raam, dat van de vloer tot het plafond reikte, en bewonderde de klassieke skyline in de verte. De verlichte koepel van het Capitool glansde vol plechtige macht tegen de donkere winterlucht.

Daar ligt het verborgen, dacht hij. *Het ligt daar ergens begraven.*

Maar weinig mensen wisten dat het bestond, en nog minder kenden de ontzagwekkende macht ervan of de ingenieuze manier waarop het verborgen was. Tot op de dag van vandaag was het het grootste geheim van dit land. En de weinigen die de waarheid wel kenden, hielden die verborgen achter een sluier van symbolen, legenden en allegorieën.

Nu hebben ze hun deuren voor me geopend, dacht Mal'akh.

Drie weken eerder was Mal'akh in een duister ritueel, in het bijzijn van de invloedrijkste mannen van Amerika, toegetreden tot de drieëndertigste graad, de hoogste rang van de oudste nog bestaande broederschap ter wereld. Maar ondanks Mal'akhs nieuwe status hadden de broeders hem niets verteld. *En dat zullen ze ook niet doen*, wist hij. Zo werkte het niet. Er waren kringen binnen kringen, broedersschappen binnen broedersschappen. Ook al wachtte Mal'akh jarenlang, hij zou misschien nooit hun volledige vertrouwen krijgen.

Gelukkig had hij hun vertrouwen niet nodig om achter hun diepste geheim te komen.

Mijn inwijding heeft haar doel gediend.

Vol verwachting liep hij naar zijn slaapkamer. In zijn hele huis klonk de spookachtige melodie van het 'Lux Aeterna' uit het *Requiem* van Verdi. Het was de zeldzame opname van een castraat-zanger – een herinnering aan een eerder leven. Mal'akh drukte een toets op de afstandsbediening in om over te gaan op het donderende 'Dies Irae'. En tegen de achtergrond van de bonzende pauken en de parallelle kwinten sprong hij de marmeren trap op, waarbij zijn mantel om zijn pezigte benen golfde.

Terwijl hij naar boven stormde, gromde zijn lege maag protestierend. Mal'akh had al twee dagen gevast en alleen water gedronken om zijn lichaam volgens de oude methode voor te bereiden. *Tegen de dageraad zal je honger gestild zijn*, hield hij zichzelf voor. *Tege-lijk zal de pijn verdwenen zijn.*

Mal'akh trad met enige eerbied het heiligdom van zijn slaapkamer binnen en deed de deur achter zich op slot. Toen hij naar zijn kleedruimte liep, bleef hij even staan, aangetrokken door de enorme vergulde spiegel. Hij kon geen weerstand bieden aan de verleiding om zich om te draaien naar zijn spiegelbeeld. Langzaam, alsof hij een kostbaar geschenk uitpakte, opende Mal'akh zijn mantel om zijn naakte lichaam te onthullen. De aanblik vervulde hem van ontzag.

Ik ben een meesterwerk.

Zijn solide lichaam was gladgeschoren. Hij liet zijn blik eerst af dalen naar zijn voeten, die waren getatoeëerd met de huidschubben en de klauwen van een havik. Daarboven waren zijn gespierde benen versierd als besneden pilaren, met een spiraal over zijn linkerbeen en verticale insnijdingen over zijn rechterbeen. *Boaz en Jachin*. Zijn liezen en onderbuik vormden een gedecoreerde boog, waarbo-

ven zijn krachtige borst de tweekoppige feniks vertoonde. Elke kop was in profiel afgebeeld en het zichtbare oog werd gevormd door een van Mal'akhs tepels. Zijn schouders, nek, gezicht en geschoren hoofd waren volledig bedekt met een ingewikkeld patroon van oude symbolen en sigilla.

Ik ben een kunstvoorwerp... een veranderend icoon.

Achttien uur eerder had een sterfelijke man Mal'akh naakt gezien. De man had vol angst uitgeroepen: 'Goeie god, je bent een duivel!'

'Als jij me zo ziet,' had Mal'akh geantwoord. Net als de mensen in de oudheid begreep hij dat engelen en duivels identiek waren, inwisselbare archetypen. Het was maar hoe je het bekeek: de beschermengel die je vijand in de strijd overwon, werd door je vijand gezien als een duivelse vernietiger.

Mal'akh boog zijn hoofd om iets van de bovenkant te kunnen zien. Daar, binnen de kroon van de stralenkrans, glansde een kleine cirkel bleke, ongetatoeëerde huid. Dit zorgvuldig vrijgelaten doek was Mal'akhs enige overgebleven stukje maagdelijke buitenkant. De geheiligde plek die geduldig had afgewacht... en die vanavond opgevuld zou worden. Hoewel Mal'akh nog niet bezat wat hij nodig had om zijn meesterstuk te completeren, wist hij dat het moment snel naderbij kwam.

Gestimuleerd door zijn spiegelbeeld voelde hij zijn macht al groeien. Hij sloeg zijn mantel dicht, liep naar het raam en keek nog eens naar de mystieke stad voor hem. *Het ligt daar ergens begraven.*

Mal'akh concentreerde zich weer op wat hij moest doen en ging naar zijn kaptafel om zorgvuldig een basis van dekkende make-up aan te brengen op zijn gezicht, zijn hoofdhuid en zijn nek, zodat zijn tatoeages verdwenen. Daarna trok hij de speciale kleding aan en bevestigde hij de andere voorwerpen die hij heel precies voor deze avond had klaargemaakt. Toen hij klaar was, bekeek hij zichzelf in de spiegel. Hij ging tevreden met een zachte hand over zijn gladder schedel en glimlachte.

Het is daar ergens, dacht hij. En vanavond zal één man me helpen het te vinden.

Toen Mal'akh zijn huis verliet, bereidde hij zich voor op de gebeurtenis die het Capitool op zijn grondvesten zou doen schudden. Hij had enorm veel moeite gedaan om alles voor vanavond voor te bereiden.

En nu was zijn laatste pion eindelijk op het speelveld verschenen.

Robert Langdon was zijn aantekeningen aan het doornemen toen het gezoem van de autobanden van klank veranderde. Hij keek op en was verrast toen hij zag waar ze zich bevonden.

Zijn we nu al op Memorial Bridge?

Hij legde zijn aantekeningen neer en keek uit over het kalme water van de Potomac, dat onder hem door schoof. Er hing een zware mist op het oppervlak. Foggy Bottom deed zijn naam eer aan. Het was altijd al een eigenaardige plek geweest om de hoofdstad te bouwen. Van alle plaatsen in de Nieuwe Wereld hadden de Founding Fathers, de grondleggers van de Verenigde Staten, een doorweekt moeras langs een rivier gekozen om er de hoeksteen van hun utopische maatschappij te leggen.

Langdon keek naar rechts over het Tidal Basin naar het sierlijk afgeronde silhouet van het Jefferson Memorial – het Amerikaanse Pantheon, zoals velen het noemden. Recht voor de auto rees het strenge Lincoln Memorial op, waarvan de orthogonale lijnen deden denken aan het oude Parthenon in Athene. Maar het pronkstuk van de stad bevond zich verderop: dezelfde spits die hij vanuit de lucht had gezien. De architectonische inspiratie daarvan kwam van veel vroeger tijden dan die van de Romeinen of de Grieken.

Amerika's Egyptische obelisk.

De verlichte monolithische spits van het Washington Monument stond tegen de hemel afgetekend als de majestueuze mast van een schip. Zo van opzij gezien leek hij op dat moment de grond niet te raken. Hij stond te zwaaien tegen de sombere hemel alsof hij zich op een woelige zee bevond. Langdon voelde zich net zo onstabiel. Zijn bezoek aan Washington was als een volslagen verrassing gekomen. *Toen ik vanmorgen wakker werd, verwachtte ik een rustige zondag thuis, en nu bevind ik me op een paar minuten van het Capitool.*

Die morgen was Langdon om kwart voor vijf in het doodstille water gedoken om vijftig baantjes te zwemmen in het verlaten zwembad van Harvard, zoals hij altijd deed. Zijn conditie was niet meer helemaal wat die in zijn studententijd was geweest, toen hij waterpolo had gespeeld op hoog niveau, maar hij was nog steeds slank en gespierd, heel acceptabel voor een man van in de veertig. Het enige verschil was dat Langdon nu meer moeite moest doen om het zo te houden.

Toen Langdon rond zessen thuiskwam, begon hij aan zijn ochtendritueel: hij maalde met de hand koffiebonen uit Sumatra en genoot van de heerlijke geur in zijn keuken. Maar vanochtend zag hij tot zijn verrassing het rode lichtje van zijn antwoordapparaat knipperen. *Wie belt me nu op zondagmorgen om zes uur?* Hij drukte op de knop en luisterde naar het bericht.

‘Goedemorgen, professor Langdon. Het spijt me dat ik u zo vroeg stoort.’ De beleefde stem aarzelde hoorbaar. Er lag iets van een zuidelijk accent in. ‘Mijn naam is Anthony Jelbart en ik ben de assistent van Peter Solomon. Meneer Solomon heeft me verteld dat u altijd vroeg opstaat. Hij probeert u de hele ochtend al te bereiken. Wilt u zo vriendelijk zijn om Peter terug te bellen zodra u deze boodschap heeft ontvangen? U hebt waarschijnlijk zijn nieuwe privénummer al, maar zo niet, het is 202-329-5746.’

Opeens maakte Langdon zich bezorgd om zijn oude vriend. Peter Solomon was onberispelijk opgevoed en altijd heel beleefd, zeker niet iemand die zo vroeg op een zondagmorgen zou bellen als er niet iets mis was.

Langdon liet de half gemalen koffie in de steek en liep snel naar zijn studeerkamer om terug te bellen.

Ik hoop maar dat alles goed met hem is.

Peter Solomon was sinds hun eerste ontmoeting op Princeton University Langdons vriend en mentor geweest, en ook een vaderfiguur, hoewel hij maar twaalf jaar ouder was. Als tweedejaars had Langdon verplicht een gastcollege bijgewoond van de bekende jonge historicus en filantroop. Solomon had gesproken met aanstekelijk enthousiasme en een verblindend visioen opgeroepen van semiotiek en de geschiedenis van archetypen, dat bij Langdon de eerste vlam had ontstoken van wat later een levenslange passie voor symbolen zou worden. Maar wat Langdon de moed had gegeven hem een bedankbrief te sturen was niet het feit dat Peter Solomon zo briljant was, maar was de warmte in zijn grijze ogen. De jonge tweedejaars had nooit gedacht dat Peter Solomon, een van de rijkste en intrigerendste jonge intellectuelen, terug zou schrijven. Maar dat deed Solomon wel. En dat was het begin geweest van een zeer waardevolle vriendschap.

Peter Solomon, een vooraanstaand wetenschapper wiens rustige aard niets liet doorschemeren van zijn machtige achtergrond, was een telg uit de ultrarijke familie Solomon, waarvan de naam op gebouwen en universiteiten in het hele land stond. Net als die van de Rothschilds in Europa had de achternaam Solomon altijd de mys-

tieke klank gehad van rijkdom en succes. Peter had na het overlijden van zijn vader al jong de leiding gekregen over de dynastie en nu, op zijn achtenviijftigste, had hij al talloze machtige posities bekleed. Tegenwoordig was hij secretaris van het Smithsonian Institution. Langdon plaagde Peter er af en toe mee dat de enige smet op zijn vlekkeloze carrière zijn diploma was van een tweederangs universiteit – Yale.

Toen Langdon zijn studeerkamer binnenkwam, zag hij tot zijn verrassing dat hij ook al een fax van Peter had gekregen.

Peter Solomon
SECRETARIAAT VAN HET
SMITHSONIAN INSTITUTION

Goedemorgen Robert,

Ik moet je meteen spreken.
Bel me vanmorgen zodra je kunt op
202-329-5746.

Peter

Langdon toetste het nummer meteen in en ging aan zijn bewerkte eikenhouten bureau zitten wachten tot hij verbinding kreeg.

‘Met het kantoor van Peter Solomon,’ zei de bekende stem van de assistent. ‘U spreekt met Anthony. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Hallo, met Robert Langdon. U hebt vanmorgen een bericht voor me ingesproken...’

‘Ja, professor Langdon!’ De jongeman klonk opgelucht. ‘Bedankt dat u zo snel terugbelt. Meneer Solomon wil u graag spreken. Ik zal hem zeggen dat u aan de lijn bent. Mag ik u even in de wacht zetten?’

‘Natuurlijk.’

Terwijl Langdon wachtte tot Solomon aan de lijn kwam, keek hij met een glimlach neer op Peters naam in het briefhoofd van het Smithsonian. *Ze hebben niet veel klaplopers in de familie Solomon.* Peters stamboom wemelde van de rijke bedrijfsmagnaten, invloedrijke politici en gerespecteerde wetenschappers, van wie er enkele zelfs lid waren geweest van de Londense Royal Society. Solomons enige overgebleven familielid, zijn jongere zus Katherine, had blijk-

baar de wetenschappelijke genen geërfd, want zij was een vooraanstaande figuur in een nieuwe discipline die 'noëtische wetenschap' werd genoemd.

Het zegt mij allemaal niets, dacht Langdon, die geamuseerd terugdacht aan Katherines vergeefse poging van een jaar eerder, toen ze op een feestje bij haar broer thuis had getracht hem uit te leggen wat noëtische wetenschap inhield. Langdon had goed geluisterd en toen gezegd: 'Het klinkt meer als toverij dan als wetenschap.'

Katherine had speels geknipoogd. 'Die staan dichterbij elkaar dan je denkt, Robert.'

Inmiddels kwam Solomons assistent weer aan de telefoon. 'Het spijt me, meneer Solomon zit in een telefonische conferentie die hij niet kan afbreken. Het is hier vanmorgen allemaal een beetje hec-tisch.'

'Geen probleem. Ik kan wel even terugbellen.'

'Eigenlijk heeft hij me gevraagd u op de hoogte te brengen van de reden waarom hij u gebeld heeft, als u het niet erg vindt.'

'Natuurlijk niet.'

De assistent haalde diep adem. 'Zoals u waarschijnlijk weet, professor, organiseert de raad van bestuur van het Smithsonian ieder jaar een gala hier in Washington, als dank aan onze belangrijkste donateurs. Een groot deel van de culturele elite van het land zal daarbij aanwezig zijn.'

Langdon wist dat zijn eigen bankrekening te weinig nullen telde om tot de culturele elite te behoren, maar hij vroeg zich af of Solomon hem misschien toch wilde uitnodigen.

'Zoals de gewoonte is,' ging de assistent verder, 'zal het diner ook dit jaar worden voorafgegaan door een lezing. We hebben het geluk gehad om de National Statuary Hall te kunnen reserveren voor die toespraak.'

De beste zaal in Washington, vond Langdon, die terugdacht aan de politieke lezing die hij eens had bijgewoond in de indrukwekkende, halfronde zaal. Een volmaakte halve cirkel met vijfhonderd stoelen, omringd door achtendertig levensgrote standbeelden in een zaal die eens had gediend als onderkomen voor de volksvertegenwoordiging van het land, dat vergat je niet zo snel.

'Het probleem is het volgende,' zei de man. 'Onze spreker is ziek en heeft ons net laten weten dat ze niet in staat zal zijn haar lezing te houden.' Hij zweeg even. 'Dat betekent dat we wanhopig op zoek zijn naar vervanging. En meneer Solomon hoopte dat u het zou willen doen.'

Langdon was even van zijn stuk gebracht. 'Ik?' Dit was helemaal niet wat hij had verwacht. 'Ik ben ervan overtuigd dat Peter een veel betere vervanger zou kunnen vinden.'

'U bent meneer Solomons eerste keus, professor, en u bent veel te bescheiden. De gasten van het instituut zouden het prachtig vinden om u te horen, en meneer Solomon dacht dat u dezelfde lezing zou kunnen geven als een paar jaar geleden voor Bookspan tv. Op die manier zou u helemaal niets hoeven voorbereiden. Hij zei dat uw lezing ging over de symboliek in de architectuur van onze hoofdstad. Dat klinkt absoluut perfect voor deze gelegenheid.'

Daar was Langdon niet zo zeker van. 'Als ik me goed herinner, heb ik in die lezing meer gesproken over de maçonnieke geschiedenis van het gebouw dan -'

'Precies! Zoals u weet, is meneer Solomon zelf vrijmetselaar, net als een groot aantal van de vrienden die hij verwacht. Ik weet zeker dat ze graag willen horen wat u over het onderwerp te zeggen hebt.'

Ik geef toe dat het niet moeilijk zou zijn. Langdon bewaarde de aantekeningen van elke lezing die hij ooit had gegeven. 'Ik neem aan dat ik erover zou kunnen denken. Wanneer moet het plaatsvinden?'

De assistent schraapte zijn keel en klonk opeens slecht op zijn gemak. 'Nou, meneer, om eerlijk te zijn is het vanavond.'

Langdon lachte hardop. 'Vanavond?'

'Daarom is het vanmorgen zo'n chaos hier. Het Smithsonian bevindt zich in een heel gênante situatie...' De assistent ging steeds sneller praten. 'Meneer Solomon wil zijn eigen jet voor u naar Boston sturen. De vlucht duurt niet langer dan een uur en u zou voor middernacht weer thuis kunnen zijn. Kent u de hal voor privévliegtuigen op Logan Airport?'

'Jawel,' gaf Langdon aarzelend toe. *Geen wonder dat Peter altijd zijn zin krijgt.*

'Prachtig! Zou het mogelijk zijn voor u om daar om... zeg... vijf uur aanwezig te zijn?'

'U laat me niet veel keus, hè?' grinnikte Langdon.

'Ik wil alleen meneer Solomon tevreden houden, meneer.'

Dat effect heeft Peter op mensen. Langdon dacht even na, maar zag geen uitweg. 'Goed. Zeg maar tegen hem dat ik het doe.'

'Fantastisch!' riep de assistent uit, blijkbaar enorm opgelucht. Hij gaf Langdon het staartnummer van de jet en nog wat andere informatie.

Toen Langdon eindelijk ophing, vroeg hij zich af of er ooit iemand nee zei tegen Peter Solomon.

Hij ging terug naar zijn koffie en deed wat extra bonen in de molen. *Ik neem vanmorgen maar wat extra cafeïne*, dacht hij. *Het wordt een lange dag.*

4

Het Amerikaanse Capitool is een statig gebouw aan de oostkant van de National Mall, op een plateau dat stadsarchitect Pierre L'Enfant heeft beschreven als 'een voetstuk dat wacht op een monument'. Het hele complex beslaat een terrein van ruim 100 bij 230 meter, heeft een totaal vloeroppervlak van 6,5 hectare en biedt onderdak aan 541 kamers. De neoklassieke architectuur is een zorgvuldige nabootsing van de grandeur van het oude Rome, aangezien de Romeinse idealen de inspiratie vormden voor de grondleggers van Amerika toen die de wetten en cultuur van de nieuwe republiek vastlegden.

Het nieuwe controlepunt voor toeristen die het Capitool binnenkomen ligt diep in het pas opgeleverde, ondergrondse bezoekerscentrum, onder een magnifiek dakraam waardoor de koepel van het gebouw te zien is. Beveiligingsbeambte Alfonso Nuñez, die hier nog maar pas was komen werken, bekeek de man die het controlepunt naderde zorgvuldig. De bezoeker had een gladgeschoren hoofd en had in de hal staan telefoneren voordat hij het gebouw binnenkwam. Zijn rechterarm zat in een mitella en hij hinkte een beetje. Hij droeg een versleten legerjas, die Nuñez in combinatie met het kale hoofd de indruk gaf dat het om een militair ging. Ze kregen in Washington veel bezoek van mensen die in het Amerikaanse leger hadden gediend.

'Goedenavond, meneer,' zei Nuñez in navolging van het veiligheidsprotocol, dat voorschreef dat elke mannelijke bezoeker die alleen binnenkwam aangesproken moest worden.

'Hallo,' zei de bezoeker, rondkijkend bij de bijna verlaten ingang. 'Rustige avond.'

'Play-offs van het American football,' antwoordde Nuñez. 'Iedereen zit vanavond naar de Redskins te kijken.' Hij wilde dat hij ook had kunnen kijken, maar dit was de eerste maand dat hij hier werk-